

že jeho rozhodnutí jest stíženo zřejmým rozporem se spisy, nebo že se sběhla zmatečnost. Pokud se tedy stěžovatel v dovolacím rekursu domáhá zamítnutí návrhu na určení věna nebo snížení věna pod 120.000 Kč, ačkoliv v těchto směrech jde o souhlasná usnesení obou nižších soudů, proti nimž jest dovolací rekurs podle § 16 nesp. říz. přípustný jen za tam uvedených předpokladů, bylo dovolací rekurs zamítnouti. Opodstatněn jest dovolací rekurs potud, pokud rekursní soud uznal stěžovatele povinným, by kromě 120.000 Kč zaplatil navrhovatelce jménem věna dále jednu třetinu vkladů u banky, pokud stěžovatel po uvolnění hesel bude moci disponovati s těmito vklady, a to do měsíce od doby, kdy nabude disposičního práva nad těmito vklady. Stěžovatelův poukaz k tomu, že jest v poslední době pronásledován žalobami, exekucemi, nezaplacenými účty a upomínkami a že, jak v podání ze dne 13. září 1930 uvádí, byl nucen, vypůjčiti si 120.000 Kč, by kryl nejnutnější potřeby a výlohy, a že se ze všech stran hrnuly na něho žaloby a exekuce, jest bez právního významu, neboť jde tu vesměs o dluhy a závazky z doby po podání návrhu na určení věna a bylo již řečeno, že způsobilost k plnění dotační povinnosti jest posuzovati podle okamžiku uplatňování dotačního nároku. Ale jinak jest dovolací rekurs odůvodněn. Podle odhadu rekursního soudu, o jehož správnosti nejvyšší soud nemá příčiny pochybovati, činí majetek stěžovatele asi půl milionu Kč kromě oněch vkladů ve výši asi čtvrt milionu Kč, jimiž stěžovatel dosud nemůže disponovati, poněvadž jsou vázány hesly, jež mu nejsou známa. Stěžovatel podal na svou manželku žalobu o oznámení těchto hesel a závisi proto na výsledku tohoto sporu, zda stěžovatel vůbec nabude disposiční moci nad oněmi vklady. Ustanovení § 1221 obč. zák., nařizující vyšetření okolností rozhodných pro vyměření věna, výslovně zdůrazňuje, by se tak stalo bez přísného vypátrání stavu jmění, stačí tedy i jen přibližné objasnění majetkových poměrů. Pátrání v tomto směru nižšími soudy vykonané poskytuje již nyní dostatečný podklad pro posouzení způsobilosti stěžovatelovy k poskytnutí přiměřeného věna. Podle těchto výsledků jest věno prvním soudem ustanovené úplně přiměřené, pročež dovolací soud vyhověl v této příčině důvodnému dovolacímu rekursu a usnesl se, jak se stalo.

Čís. 10417.

Do usnesení, jímž bylo notáři odňato projednávání pozůstalosti, jest jeho rekurs nepřípustným, třeba se dědici přihlásili s dobrodiním inventáře a sepsání inventáře nenáleží k oněm úkonům, jež si mohou dědici obstarati sami.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1930, R II 467/30.)

Pozůstalostní soud nevyhověl rozkladu notáře proti vyzvání soudu, by vrátil spis, jenž mu byl zaslán k projednání pozůstalosti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Tím, že stěžovatel byl jako soudní komisař podle § 29 nesp. říz. v doslovu čl. XII zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. pověřen projednáním pozůstalosti, nenabyl soukromého nároku na provedení všech nebo jednotlivých určitých úkonů pozůstalostního řízení, k jehož ochraně by si mohl stěžovati podle § 9 nesp. říz., aniž se stává účastníkem pozůstalostního řízení, o jehož zájmech a právech by bylo pořadem stolic rozhodováno. Proto jest rekurs notáře do usnesení, jímž mu bylo projednávání pozůstalosti odňato, právě tak nepřipustný, jako by byl rekurs soudního úředníka stejně pověřeného. Na této nepřipustnosti nemůže nic změnit, že okresní soud, jak se zdá, přehlédl, že se dědici přihlásili s dobrodíním inventáře, a že sepsání inventáře nenáleží k oněm úkonům, jež si dědici podle § 29 třetí odstavec nesp. říz. mohou obstarati sami. Výkazy a podáními tu zmíněnými jsou jen ony, jež se podle §§ 150 a 152 nesp. říz. mají nebo mohou stranami soudu předkládati písemně, zvláště také místopřísežné udání pozůstalosti podle § 114 nesp. říz., inventář však jest povinen sepsati soud sám, buď svými úředníky, neb notářem jako soudním komisařem neb dožádáním obce.

Čís. 10418.

Pozemková reforma.

Záviselo-li na vlastní vůli Státního pozemkového úřadu při schvalování kupní smlouvy, zda vlastnické právo nabyvatele pozemku má být obmezeno jen zákazem zcizení, či též zákazem zatížení právem zástavním, nelze v zákazu zcizení spatřovati zákaz smluvního zatížení zástavním právem.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1930, R II 485/30.)

K n i h o v n í s o u d zamítl knihovní žádost o vklad zástavního práva na přidělenou nemovitost, ježto v pozemkové knize bylo obmezeno právo přidělců zákazem zcizení bez svolení Státního pozemkového úřadu. R e k u r s n í s o u d vyhověl knihovní žádosti. D ů v o d y: Ježto nejde o rolnický nedíl podle § 31 příd. zák., nýbrž o příděl podle první části tohoto zákona, ježto dále Státní pozemkový úřad podle § 23 cit. zák. zápisem do pozemkové knihy právo stěžovatelů, získané přidělem, obmezil jen zákazem zcizení, nikoliv zákazem zatížení, není vůbec zákonného důvodu, proč by neměl být povolen vklad zástavního práva. Důvody prvního soudu, že se zatížení může státi jen se svolením Státního pozemkového úřadu, nemají opory ani v zákoně ani v knihovním stavu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.